

سوال

خواهش می‌کنم روش نماز پیامبر را مرحله به مرحله توضیح دهید.

پاسخ مفصل

الحمدلله.

اول: رو کردن به سوی کعبه

۱- هنگامی که برای نماز برمی‌خیزی، هر جا که هستی و هر نمازی که می‌خواهی بخوانی - چه فرض و چه نفل - به سوی کعبه رو کن. رو کردن به قبله رکنی از ارکان نماز است که نماز جز با آن صحیح نیست.

۲- رو کردن به قبله در نماز خوف و نبرد شدید، ساقط می‌شود.

- همینطور از کسی که توانایی رو کردن به سوی قبله را ندارد؛ مانند بیمار، یا کسی که در کشتی یا اتوموبیل یا هواپیما است و ترس این را دارد که وقت نمازش بگذرد [و نمی‌تواند پیاده شود].

- همچنین از کسی که نماز نفل یا وتر می‌خواند و سوار بر وسیله‌ی نقلیه‌ی خود هست. برای وی مستحب است که اگر توانست هنگام تکبیرة الاحرام رو به قبله کند، سپس به هر سو که می‌رود [حتی به غیر قبله] مسیرش را ادامه دهد و نمازش را به پایان برساند.

۳- برای کسی که کعبه را می‌بیند واجب است به سمت خود کعبه رو کند؛ اما برای کسی که کعبه را نمی‌بیند واجب است به سمت آن کند.

حکم نمازی که به اشتباه به سمت غیر قبله خوانده شده باشد:

۴- اگر به سبب ابری بودن هوا یا هر علت دیگر پس از دقت و بررسی و اجتهاد به سوی دیگری غیر از قبله نماز خواند، نمازش صحیح است و نیاز به دوباره خواندن آن دارد.

۵- و اگر در حال نماز، کسی که به او اعتماد دارد وی را به سوی قبله راهنمایی کرد باید [در حین نماز] به آن سو رو کند و

نمازش صحیح است.

۶- واجب است که ایستاده نماز بخواند و این یکی از ارکان نماز است مگر:

برای کسی که نماز خوف می‌خواند یا در حال نبرد است که شایسته است سوار بر اسب نماز بخواند، و برای بیماری که نمی‌تواند بایستد جایز است که نشسته بخواند و اگر نتوانست بر پهلو خوابیده؛ اما برای کسی که نماز نفل می‌خواند جایز است که در حال سواری یا نشسته نماز بخواند و با اشاره‌ی سر به رکوع و سجده برود. همینطور بیمار، و برای سجده سرش را از پایین‌تر از رکوع بیاورد.

۷- برای کسی که نشسته نماز می‌خواند جایز نیست چیزی را در محل سجده‌ی خود بگذارد تا بلند شود و بر آن سجده کند؛ بلکه برای سجده سر خود را پایین‌تر از رکوع می‌آورد، مگر آنکه بتواند سر خود را به زمین برساند.

نماز در کشتی و هواپیما:

۸- نماز فرض در هواپیما و کشتی جایز است.

۹- شخص می‌تواند در صورت ترس از افتادن، نمازش را در کشتی یا هواپیما به صورت نشسته بخواند.

۱۰- همینطور می‌تواند در صورت سن بالا یا ضعف بدنی به چیزی مانند دیوار یا عصا تکیه کند.

جمع میان نشستن و ایستادن در نماز:

۱۱- شخص می‌تواند نماز شب (تهجد) را بدون داشتن عذر ایستاده یا نشسته بخواند یا اینکه یک نماز را هم ایستاده و هم نشسته بخواند؛ به این صورت که سوره‌ها را نشسته بخواند و پیش از رکوع بایستد و بقیه‌ی آیات را بخواند و به رکوع و سجده رود و همین کار را در دیگر رکعات تکرار کند.

۱۲- اگر نشسته نماز خواند می‌تواند چهار زانو یا هر طور که برایش راحت است بنشیند.

نماز با کفش:

۱۳- برای شخص جایز است که بدون کفش یا با کفش نماز بواند.

۱۴- بهتر این است که گاه به گاه - بر حسب توان - به هر دو صورت نماز بخواند، و لازم نیست با بیرون آوردن و پوشیدن کفش‌ها خود را به زحمت بیندازد. یعنی اگر پا برهنه بود به همان صورت نماز بخواند و اگر کفش به پا داشت [مثلاً در مسیر] با کفش نماز بخواند.

۱۵- اگر کفش خود را بیرون آورد آن را سمت راست خود نگذارد، بلکه اگر کسی در سمت چپ وی نیست آن را سمت چپ خود بگذارد و آن را روبروی خود قرار ندهد. این اشاره‌ای ظریف است که شایسته نیست کفش را مقابل خود قرار داد، اما متأسفانه بسیاری از مسلمانان این ادب را رعایت نمی‌کنند و گاه می‌بینی که به سوی کفش‌های خود نماز می‌خوانند!

نماز بر روی منبر:

۱۶- برای امام جایز است که به‌هدف آموزش مردم بر جایی بلند مانند منبر نماز بخواند؛ به این صورت که بر روی منبر تکبیر می‌گوید و سوره‌ها را می‌خواند و سپس به رکوع می‌رود، آنگاه برای سجده در حالی که رو به قبله دارد از منبر پایین می‌آید و بر زمین سجده می‌کند، سپس برای رکعت بعد بالا می‌رود و همان کار را تکرار می‌کند.

و جوب نماز خواندن به سوی ستره و نزدیک شدن به آن:

۱۷- برای نمازگزار واجب است که به سوی ستره نماز بخواند؛ فرقی ندارد که در مسجد باشد و یا در جای دیگر و مساجد کوچک و بزرگ در این حکم یکسان هستند، زیرا سخن رسول الله ﷺ در این باره عام است که می‌فرماید: **جز به سوی ستره نماز مگذار، و اجازه نده کسی از برابرت بگذرد و اگر مقاومت کرد با او بجنگ چرا که شیطان همراه اوست.**

۱۸- همینطور واجب است که به ستره نزدیک باشد، زیرا پیامبر ﷺ چنین امر نموده‌اند.

۱۹- میان محل سجده رسول الله ﷺ و دیواری که به سوی آن نماز می‌خواند به اندازه‌ی عبور یک گوسفند جا بود؛ هرکس این اندازه را رعایت کند، به اندازه‌ی واجب به ستره نزدیک شده است. می‌گویم (یعنی شیخ ناصرالدین آلبانی رحمه الله) کاری که مردم در همه‌ی مساجدی که در سوریه و دیگر جاها دیده‌ام و در وسط مسجد، به دور از هرگونه دیوار یا ستونی نماز می‌گزارند، چیزی نیست جز غفلت از امر پیامبر ﷺ و فعل ایشان.

میزان بلندی ستره:

۲۰- ستره باید به اندازه‌ی یک وجب یا دو وجب بلندتر از زمین باشد، زیرا رسول الله ﷺ می‌فرماید: **هرگاه کسی از شما به اندازه‌ی بلندی آخر پالان در برابر خود گذاشته باشد پس نماز بخواند و به کسانی که از پشت آن می‌گذرند توجهی نکند.**

۲۱- نمازگزار باید مستقیماً به سوی ستره نماز بخواند، زیرا این از ظاهر دستور به قرار دادن ستره فهمیده می‌شود، اما نماز خواندن به سمت راست یا چپ ستره به طوری که آن را مستقیماً در برابر خود قرار ندهد، ثابت نشده و به صحت نرسیده است.

۲۲- برای نمازگزار جایز است که به عصایی که در زمین فرو برده شده یا مانند آن، و درخت یا ستون یا حتی همسرش که بر تخت و زیر لحاف خوابیده و به سوی حیوان حتی اگر شتر باشد، نماز بگذارد.

تحریم نماز خواندن به سوی قبور:

۲۳- نماز خواندن به سوی قبور مطلقاً جایز نیست؛ چه قبر پیامبران و چه قبور دیگران.

حرمت رد شدن از برابر نمازگزار، حتی در مسجدالحرام:

۲۴- رد شدن از برابر نمازگزار [و ستره‌ی وی] اگر در برابر خود ستره گذاشته باشد، جایز نیست. فرقی نمی‌کند که در مسجدالحرام باشد یا دیگر مساجد، و همه‌ی مساجد در این عدم جواز داخل هستند، زیرا سخن رسول الله ﷺ در این حدیث عام است: **اگر رد شونده از برابر نمازگزار می‌دانست چه [گناهی] بر اوست، حتی اگر چهل [سال به انتظار] می‌ایستاد برایش بهتر از این بود که از برابر او عبور کند.** یعنی عبور از میان نمازگزار و محل سجده‌گاه وی. اما حدیث نماز خواندن پیامبر ﷺ بدون ستره در حاشیه‌ی محل طواف، در حالی که مردم از برابر او می‌گذشتن، صحیح نیست. با این وجود در آن حدیث نیامده که عبور مردم از میان پیامبر ﷺ و سجده‌گاه ایشان بوده.

وجوب جلوگیری از کسی که می‌خواهد از برابر نمازگزار بگذرد، حتی در مسجد الحرام:

۲۵- برای کسی که به سوی ستره نماز می‌خواند - به دلیل حدیث پیشین - جایز نیست اجازه دهد کسی از برابر او بگذرد. همچنین به دلیل این سخن رسول الله ﷺ که می‌فرماید: **اگر کسی از شما به سوی چیزی که ستره‌ی او در برابر مردم است نماز بگذارد و کسی بخواهد از برابر او عبور کند، او را از گردنش کنار بزند و تا جایی که می‌تواند دورش کند و در روایت دیگر: او را باز بدارد - دو بار این را فرمود - و اگر مقاومت کرد با او بجنگند، چرا که او یک شیطان است.**

قدم زدن به جلو [در حال نماز] برای جلوگیری از عبور افراد یا حیوانات:

۲۶- برای نمازگزار جایز است که برای جلوگیری از عبور غیر مکلفان - مانند کودکان یا حیوانات - کمی جلو برود تا از پشت سر او عبور نکنند.

آنچه عبور آن باعث باطل شدن نماز می‌شود:

۲۷- یکی از ویژگی‌های مهم ستره این است که باعث محافظت نماز شخص می‌شود، به خلاف کسی که ستره نگذاشته، زیرا نماز چنین کسی با عبور زن بالغ [اگر نمازگزار مرد باشد] و الاغ و سگ سیاه، باطل می‌شود.

سوم: نیت

۲۸- نمازگزار باید نیت نمازی که می‌خواهد به جای بیاورد را در دل داشته باشد. مانند نماز فرض ظهر یا عصر یا سنت آن. نیت شرط یا رکن نماز است، اما به زبان آوردن آن بدعت و مخالف سنت است و هیچ از ائمه‌ای که مقلدین از آنان تقلید

می‌کنند، چنین نگفته‌اند.

چهارم: تکبیر

۲۹- سپس نماز خود را با گفتن **الله اکبر** آغاز می‌کند. گفتن الله اکبر در آغاز نماز یکی از ارکان نماز است، چرا که رسول الله ﷺ می‌فرماید: «وضو کلید نماز است و تحریم آن تکبیر است و تحلیل آن سلام گفتن است. یعنی تحریم آنچه خداوند در نماز حرام ساخته با الله اکبر آغاز می‌شود و تحلیل آنچه خارج از نماز برای وی حلال ساخته با سلام گفتن آخر نماز، آغاز می‌شود. منظور از تحریم و تحلیل یعنی آنچه باعث حرام شدن و حلال شدن می‌شود.

۳۰- نمازگزار تکبیر را با صدای بلند نمی‌گوید مگر آنکه امام باشد.

۳۱- رساندن تکبیر امام به دیگر مردم (تکرار تکبیر) توسط موزن در صورت نیاز جایز است. مثلاً در صورت ضعف صدای امام یا زیاد بودن نمازگزاران.

۳۲- ماموم تکبیر نمی‌گوید مگر پس از پایان تکبیر امام.

رفع الیدین و چگونگی آن:

۳۳- همراه با تکبیر، یا قبل از آن، یا بعد از آن، دستانش را بلند می‌کند. هر سه مورد در سنت ثابت شده است.

۳۴- دستانش را با انگشتان کشیده بالا می‌آورد.

۳۵- دستانش را تا روبروی شانه‌ها بالا می‌آورد و گاه در بالا آوردن آن مبالغه می‌کند و تا مقابل گوش‌هایش بالا می‌آورد. می‌گوییم: اما لمس نرمی گوش‌ها با انگشت شست در سنت وارد نشده و به نظر من به دلیل وسواس است.

گذاشتن دست‌ها بر سینه:

۳۶- پس از تکبیر، دست راست را بر دست چپ می‌گذارد و این از سنت‌های پیامبران علیهم‌الصلاة والسلام است که رسول الله ﷺ یارانش را به آن امر نموده؛ بنابراین رها کردن دستان در نماز جایز نیست.

۳۷- دست راست را طوری بر دست چپ می‌گذارد که بر پشت کف دست چپ و بر مفصل و ساعد قرار گیرد.

۳۸- گاه نیز با دست راست، دست چپ را در قبضه می‌گیرد. اما چیزی که برخی از متاخران زیبایش دانسته‌اند و میان دست بستن و دست گذاشتن جمع بسته‌اند، هیچ اساسی ندارد.

محل قرار دادن دستان:

۳۹- دستان خود را فقط بر سینه می‌گذارد و زن و مرد در این مورد تفاوتی ندارند. می‌گوییم: گذاشتن دستان بر غیر سینه یا ضعیف است و یا بی‌اساس.

۴۰- گذاشتن دست راست بر خاصره (لگن) جایز نیست.

خشوع و فروتنی در نماز و نگاه کردن به سجده‌گاه:

۴۱- بر نمازگزار لازم است که در نماز خود خاشع باشد و عواملی که باعث پرتی حواس او می‌شود از جمله نقش و نگار [دیوار و فرش] دوری کند. همینطور نباید در حضور غذایی که بدان میل دارد یا هنگام فشار قضای حاجت نماز بگزارد.

۴۲- در هنگام قیام باید به محل سجده نگاه کند.

۴۳- نباید به سمت راست و چپ خود نگاه کند، زیرا نگاه‌های دزدکی در نماز در واقع دزدی شیطان از نماز بنده است.

۴۴- نگاه کردن به آسمان در حین نماز جایز نیست.

دعای استفتاح:

۴۵- سپس نماز را با خواندن برخی از دعاهای ثابت شده از پیامبر ﷺ آغاز می‌کند. این دعاها بسیار است که مشهورترین آن **سُبْحَانَكَ اللَّهُ وَبِحَمْدِكَ ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ**. امر به خواندن دعای استفتاح از پیامبر ﷺ ثابت شده، بنابراین شایسته است بر آن محافظت شود. کسی که می‌خواهد از دیگر دعاهای استفتاح مطلع گردد به کتاب **صفة صلاة النبي** چاپ **مکتبة المعارف ریاض** (۹۱-۹۵) مراجعه کند.

پنجم: قرائت در نماز

۴۶- سپس استعاذه می‌گوید.

۴۷- سنت این است که گاه استعاذه را اینگونه بگوید: **أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ؛ مِنْ هَمْزِهِ ، وَنَفْخِهِ ، وَنَفْثِهِ** یعنی: پناه می‌برم به الله از شیطانِ رانده شده؛ از همز (جنون) و نفث (شعر خبیث) و نفخ (تکبر) او.

۴۸- و گاه بگوید **أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ... تا آخر آن**.

۴۹- سپس بسم الله الرحمن الرحيم را در نمازهای جهری یا سری به صورت سری (آهسته) بگوید.

خواندن سوره‌ی فاتحه:

۵۰- سپس سوره‌ی فاتحه را به طور کامل می‌خواند. بسم الله الرحمن الرحيم نیز بخشی از فاتحه است. سوره‌ی فاتحه از ارکان نماز است و نماز بدون آن صحیح نیست؛ برای همین حتی غیر عرب‌ها نیز باید آن را از حفظ داشته باشند.

۵۱- کسی که نتواند سوره‌ی حمد را بخواند، کافی است بگوید: **سبحان الله، والحمد لله، ولا إله إلا الله، والله أكبر، ولا حول ولا قوة إلا بالله.**

۵۲- سنت این است که در خواندن فاتحه آن را یک آیه، یک آیه و جدا از هم بخواند. یعنی سر هر آیه توقف کند. به این صورت که اول بگوید: **بسم الله الرحمن الرحيم** سپس اندکی توقف کند، آنگاه بگوید: **الحمد لله رب العالمين** سپس توقف کند، و آنگاه بگوید: **الرحمن الرحيم** سپس بایستد... و به همین صورت سوره را به پایان برساند.

قرائت پیامبر ﷺ اینگونه بود و سر هر آیه توقف می‌کرد و آیه را به آیه‌ی بعد متصل نمی‌کرد حتی اگر معنایش به آیه‌ی بعد وابسته باشد.

۵۳- قرائت **مالك** به صورت **مَلِك** نیز جایز است.

قرائت مقتدیان:

۵۴- بر مقتدیان واجب است سوره‌ی فاتحه را در نمازهای سری بخواند. همچنین در نمازهای جهری اگر صدای قرائت امام را نمی‌شنود، یا اگر امام پس از خواندن فاتحه برای خواندن مقتدیان توقف می‌کند. هر چند ما در سنت دلیلی برای این توقف امام نیافته‌ایم. (دلیل کسانی که این توقف را برای امام جایز می‌دانند و پاسخ آن‌ها را در سلسله الأحادیث الضعیفة (۵۴۶) و ۵۴۷/ جلد ۱۲ ص ۲۴ - ۲۶ چاپ دارالمعارف ریاض) آورده‌ام).

خواندن سوره‌ی پس از فاتحه:

۵۵- سنت است که پس از فاتحه، در دو رکعت اول، سوره‌ای دیگر - یا حتی چند آیه - را بخواند؛ ولو در نماز میت.

۵۶- می‌تواند پس از فاتحه قرائتی بلند داشته باشد و گاه به سبب مشکلی مانند سفر یا سرفه یا بیماری یا گریه‌ی کودک، قرائت خود را کوتاه کند.

۵۷- قرائت بر اساس نمازها متفاوت است. مثلاً قرائت نماز صبح طولانی‌تر از دیگر نمازها است. سپس نماز ظهر، سپس عصر و عشاء، سپس مغرب [که] غالباً کوتاه خوانده می‌شود.

۵۸- قرائت در نماز شب طولانی‌تر از دیگر نمازها است.

۵۹- سنت است که قرائت رکعت اول طولانی‌تر از رکعت دوم باشد.

۶۰- و اینکه قرائت دو رکعت آخر را به اندازه‌ی نصف قرائت دو رکعت اول کوتاه‌تر کند. برای تفصیل بیشتر به کتاب **صفة صلاة النبي** صفحه‌ی ۱۰۲ مراجعه کنید.

خواندن سوره‌ی فاتحه در همه‌ی رکعات:

۶۱- قرائت فاتحه در همه‌ی رکعات، واجب است.

۶۲- سنت است گاه به گاه در دو رکعت پایانی نیز سوره‌ای دیگر به جز فاتحه بخواند.

۶۳- جایز نیست که امام قرائت را بیش از آنکه در سنت آمده طولانی کند، زیرا این کار ممکن است برای کسانی که پشت سر او نماز می‌خوانند از جمله کهن‌سالان و بیماران یا زنانی که کودک شیرخوار دارند، یا کسانی که کار دارند، سخت باشد. جهری و سری خواندن قرائت:

۶۴- قرائت در نمازهای صبح و جمعه و دو عید و استسقا (طلب باران) و کسوف و دو رکعت اول نماز مغرب و دو رکعت اول نماز عشاء، به‌صورت جهری است.

و قرائت نمازهای ظهر و عصر و رکعت سوم نماز مغرب و دو رکعت پایانی نماز عشاء به صورت پنهانی است.

۶۵- برای امام جایز است که در نمازهای سری نیز گاه صدای قرائت خود را کمی بلند کند که مردم آن را بشنوند.

۶۶- اما در مورد نماز وتر و نماز شب گاه به صورت جهری و گاه به صورت سری بخواند و در صورت جهری خواندن میانه‌روی کند (بسیار بلند نخواند).

۶۷- سنت این است که قرآن را به صورت ترتیل بخواند، نه عجولانه، بلکه شمرده شمرده، و قرآن را با صدای خود زینت دهد و در حدی که نزد علمای تجوید معروف است آن را به صورت آهنگین بخواند، نه با نواهای بدعت آمیز و قوانین موسیقی.

کمک کردن به امام در قرائت:

۶۸- برای مقتدی مشروع است که در صورت اشتباه امام یا فراموشی او در قرائت، [آیه را] به وی یادآوری کند.

ششم: رکوع

۶۹- هرگاه قرائت را به پایان رساند، مدتی اندک توقف می‌کند، به طوری که نفسش برگردد.

۷۰- سپس دستانش را همانند تکبیرة الإحرام بالا ببرد.

۷۱- آنگاه تکبیر بگوید. این تکبیر واجب است.

۷۲- سپس به رکوع می‌رود و آنقدر که مفاصلش آرام گیرد و هر عضو سر جای خود قرار بگیرد، توقف می‌کند. رکوع [و آرام یافتن در آن] رکن است.

۷۳- و دستانش را بر روی زانوهای خود قرار می‌دهد و زانوها را در دست می‌گیرد و میان انگشتانش فاصله می‌اندازد، گویا زانوی خود را گرفته است.

۷۴- در حال رکوع، کمر خود را کاملا راست می‌کند، به طوری که اگر بر آن آب ریخته شود، آب به زمین نریزد.

۷۵- سر خود را نه به زیر و نه بالا می‌کند، بلکه آن را با کمر خود در یک خط قرار می‌دهد.

۷۶- و آرنجها را از پهلوهای خود دور می‌کند.

۷۷- در رکوع خود سه بار یا بیشتر، می‌گوید: **سبحان رَبِّ الْعَظِيمِ**. اذکار دیگری نیز در این رکن سنت هست که برخی طولانی و برخی متوسط و برخی دیگر کوتاه است. مراجعه کنید به کتاب صفة صلاة النبي ﷺ ص ۱۳۲.

هم اندازه بودن ارکان نماز:

۷۸- سنت است که ارکان در مدت زمان با هم برابر باشند. یعنی رکوع و قیام بعد از رکوع، و سجده و نشستن میان دو سجده تقریبا اندازه‌ی هم باشند.

۷۹- خواندن قرآن در رکوع و سجود جایز نیست.

بلند شدن از رکوع و راست ایستادن:

۸۰- سپس کمر خود را از رکوع بلند می‌کند. بلند شدن از رکوع رکن است.

۸۱- در اثنای اعتدال می‌گوید: **سمع الله لمن حمده** و این واجب است.

۸۲- هنگام بلند شدن از رکوع، دست خود را به مانند دفعات پیشین بالا می‌آورد.

۸۳- سپس راست می‌ایستد و اندکی توقف می‌کند تا آنکه همه‌ی اعضا در جای خود آرام گیرند. آرام گرفتن پس از رکوع، رکن است.

۸۴- وقتی ایستاد می‌گوید: **رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ** (انکار دیگری نیز در این موضع وارد شده است. مراجعه کنید به صفة صلاة النبى، صفحه‌ی ۱۳۵). گفتن ربنا ولك الحمد برای همه حتی کسانی که به امام اقتدا کرده‌اند واجب است، زیرا این ذکر هنگام ایستادن پس از رکوع است، اما **سمع الله لمن حمده** ذکر اعتدال پس از رکوع است. در این ایستادن، گذاشتن دستان بر یکدیگر [بر روی سینه] مشروع نیست زیرا دلیلی بر آن وارد نشده. برای تفصیل بیشتر مراجعه کنید به: صفة صلاة النبى ﷺ.

۸۵- این قیام را به اندازه‌ی رکوعش طولانی کند.

هفتم: سجده

۸۶- سپس الله اکبر بگوید. گفتن الله اکبر واجب است.

۸۷- گاه دستانش را با گفتن الله اکبر بالا ببرد.

۸۸- سپس به سجده می‌رود و دستانش را پیش از زانوها بر زمین می‌گذارد چرا که رسول الله ﷺ به این کار امر نموده و این از فعل ایشان نیز ثابت است. ایشان همچنین از زانو زدن مانند شتر نهی کرده است. شتر در واقع بر زانوهایش که در پاهایش جلو هست زانو می‌زند.

۸۹- هنگام سجده - که رکن است - بر کف دست خود تکیه می‌دهد و دستانش را از هم باز می‌کند.

۹۰- و انگشتان خود را به هم می‌چسباند.

۹۱- و انگشتانش را به سوی قبله می‌کند.

۹۲- کف دستانش را [هنگام سجده] روبروی کتف‌های خود قرار می‌دهد.

۹۳- و گاه آن را در برابر گوش‌های خود قرار می‌دهد.

۹۴- آرنج را باید از زمین بلند کند و مانند سگ آن را بر زمین فرش نکند.

۹۵- همچنین باید بینی و پیشانی خود را بر زمین بگذارد که این یکی از ارکان نماز است.

۹۶- همینطور دو زانوی خود را باید بر زمین بگذارد.

۹۷- همچنین نوک انگشتان دو پا.

۹۸- و پاها را راست و ایستاده بگذارد، که اینها همه واجب است.

۹۹- و نوک پاهای خود را به سمت قبله قرار دهد.

۱۰۰- پاشنه‌ی پاها را به هم نزدیک کند.

اعتدال در سجده:

۱۰۱- نمازگزار باید در سجده‌ی خود اعتدال داشته باشد، به این معنا که به طور مساوی بر همه‌ی اعضای سجده یعنی پیشانی و بینی و دو کف دست و دو زانو و گوشه‌ی انگشتان پا، تکیه کند.

۱۰۲- کسی که چنین با اعتدال به سجده رود مطمئناً در سجده‌ی خود آرام گرفته. آرام گرفتن در سجده نیز یکی از ارکان نماز است.

۱۰۳- در سجده‌اش سه بار یا بیشتر می‌گوید: **سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَلِيِّ**. انکار دیگری نیز برای سجده وارد شده که می‌توانید برای مطالعه‌ی بیشتر به **صفة صلاة النبي ﷺ** (۱۴۵) مراجعه نمایید.

۱۰۴- مستحب است که در سجده بسیار دعا کند، زیرا که امید اجابت است.

۱۰۵- چنانکه پیش‌تر گفتیم، سجده‌ی خود را تقریباً به اندازه‌ی رکوع طولانی می‌کند.

۱۰۶- سجده بر زمین یا بر هر چیزی که میان پیشانی و زمین فاصله بیاندازد، مانند لباس یا سجاده یا حصیر و مانند آن، جایز است.

۱۰۷- خواندن قرآن در حال سجده جایز نیست.

افتراش و نشستن میان دو سجده:

۱۰۸- سپس با گفتن **الله اکبر** از سجده برمی‌خیزد که این واجب است.

۱۰۹- و گاه پس از بلند شدن از سجده رفع یدین می‌کند.

۱۱۰- سپس می‌نشیند و آرام می‌گیرد به طوری که استخوان‌ها در جای خود قرار گیرند. این کار از ارکان نماز است.

۱۱۱- در این حال پای چپش را می‌گستراند و بر آن می‌نشیند. این نشستن واجب است.

۱۱۲- و پای راستش را ایستاده نگه می‌دارد.

۱۱۳- و انگشتان پای راست را به سوی قبله نگه می‌دارد.

۱۱۴- گاهی نشستن به صورت اقعاء نیز جایز است؛ اقعاء بمعنای این است که بر پاشنه و سینه قدمهایش بنشیند.

۱۱۵- در این نشستن می‌گوید: **اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْبُرْنِي وَارْفَعْنِي، وَعَافِنِي، وَارْزُقْنِي.**

۱۱۶- و یا بگوید: **رَبِّ اغْفِرْ لِي، رَبِّ اغْفِرْ لِي.**

۱۱۷- این نشستن را تقریباً به اندازه‌ی سجده‌اش طولانی کند.

۱۱۸- سپس تکبیر بگوید. این تکبیر واجب است.

۱۱۹- و گاه همراه با این تکبیر رفع یدین کند.

۱۲۰- و به سجده‌ی دوم برود که این هم رکن است.

۱۲۱- و این سجده را مانند سجده‌ی اول انجام دهد.

جلسه‌ی استراحت:

۱۲۲- هرگاه سر از سجده‌ی دوم بلند کرد و خواست برخیزد تکبیر می‌گوید. این تکبیر واجب است.

۱۲۳- و گاه برای بلند شدن رفع یدین کند.

۱۲۴- پیش از بلند شدن بر پای چپ خود می‌نشیند و آرام می‌گیرد، به طوری که همه‌ی اعضاء در جای خود آرام شوند.

نشستن برای تشهد:

۱۲۹- پس از پایان رکعت دوم، برای تشهد - که واجب است - می‌نشیند.

۱۳۰- همانطور که پیش‌تر - میان دو سجده - بیان شد، به صورت افتراش می‌نشیند.

۱۳۱- اما نشستن به صورت **اقعاء** در تشهد جایز نیست.

۱۳۲- در حال تشهد، دست راست خود را بر ران و زانوی راست خود می‌گذارد و آخر آرنج را بر ران خود می‌گذارد و آن را از ران دور نمی‌کند.

۱۳۳- و کف دست چپ خود را بر ران و زانوی چپش بگستراند.

۱۳۴- جایز نیست در نشستن بر دست خود - به ویژه دست چپ - تکیه دهد.

تکان دادن انگشت و نگاه کردن به آن:

۱۳۵- سپس همه‌ی انگشتان دست راستش را جمع می‌کند و گاه انگشت شست را بر انگشت میانی می‌گذارد.

۱۳۶- و گاه این دو انگشت را با هم حلقه می‌کند.

۱۳۷- و با انگشت سبابه [دست راست] به قبله اشاره می‌کند.

۱۳۸- و نگاه خود را به آن می‌اندازد.

۱۳۹- و از آغاز تشهد تا پایان آن را حرکت می‌دهد و با آن دعا می‌کند.

۱۴۰- و انگشت دست چپ را تکان نمی‌دهد.

۱۴۱- و این کار را در هر تشهد انجام می‌هد.

صیغهی تشهد و دعای بعد از آن:

۱۴۲- تشهد واجب است و در صورت فراموشی باید سجده سهو کند.

۱۴۳- تشهد باید به صورت سری خوانده شود.

۱۴۴- صیغهی تشهد چنین است: **التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ ، وَالصَّلَوَاتُ ، وَالطَّيِّبَاتُ ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ، السَّلَامُ**

عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. در کتاب من صیغه‌های دیگری

برای تشهد ذکر شده که آن‌ها نیز ثابت هستند اما آنچه اینجا آورده‌ام، صحیح‌تر است.

پس از وفات ایشان ﷺ مشروع آن است که گفته شود: **السلام علی النبی... و این صیغه در تشهد ابن مسعود و عائشه و ابن زبیر - رضی الله عنهم - ثابت است.** برای توضیح بیشتر مراجعه کنید به کتاب **من صفة صلاة النبی ﷺ** چاپ مکتبه المعارف، صفحه ۱۶۱.

۱۴۵- سپس بر پیامبر ﷺ درود می‌فرستد و می‌گوید: **اللهم صل علی محمد وعلی آل محمد كما صلیت علی ابراهیم وعلی آل ابراهیم , إنک حمید مجید , اللهم بارک علی محمد وعلی آل محمد , كما بارکت علی ابراهیم وعلی آل ابراهیم , إنک حمید مجید.**

۱۴۶- همچنین اگر بخواهد می‌تواند مختصرتر بگوید: **اللهم صل علی محمد , وعلی آل محمد , وبارک علی محمد وعلی آل محمد , كما صلیت وبارکت علی ابراهیم , وعلی آل ابراهیم , إنک حمید مجید.**

۱۴۷- سپس در [پایان] این تشهد، می‌تواند هر دعای وارد شده‌ای را که دوست دارد بخواند.

رکعت سوم و چهارم:

۱۴۸- سپس تکبیر می‌گوید. سنت است که در حالی که نشسته تکبیر بگوید. این تکبیر واجب است.

۱۴۹- و گاه دستانش را بلند کند (رفع یدین).

۱۵۰- سپس برای رکعت سوم برمی‌خیزد. این رکعت نیز مانند رکعت بعدی (چهارم) رکن نماز است.

۱۵۱- همین کار را هنگامی که می‌خواهد برای رکعت چهارم برخیزد، انجام دهد.

۱۵۲- اما پیش از بلند شدن برای رکعت چهارم، بر روی پای چپ خود می‌نشیند و آرام می‌گیرد.

۱۵۳- سپس با کمک دستانش بلند می‌شود و همان کارهایی را که در برخاستن برای رکعت دوم انجام داد، انجام می‌دهد.

۱۵۴- در رکعت سوم و چهارم، سوره‌ی فاتحه را می‌خواند. خواندن فاتحه در این دو رکعت واجب است.

۱۵۵- گاه علاوه بر آن یک آیه یا بیشتر نیز می‌خواند.

قنوت نازل و محل آن:

۱۵۶- برای نمازگزار سنت است بخاطر مصیبتی که بر مسلمانان وارد شده قنوت بخواند و برای آنها دعا نماید.

۱۵۷- محل قنوت، پس از گفتن **ربنا و لك الحمد**، [یعنی] پس از رکوع است.

۱۵۸- این قنوت دعای خاصی ندارد، بلکه هر دعایی را که مناسبت آن مصیبت است می‌خواند.

۱۵۹- در این دعا، دستان خود را بالا می‌برد.

۱۶۰- و اگر امام بود، آن را با صدای بلند می‌گوید.

۱۶۱- و کسانی که پشت سرش هستند آمین می‌گویند.

۱۶۲- پس از پایان قنوت، تکبیر می‌گوید و به سجده می‌رود.

قنوت وتر؛ محل و صیغهی آن:

۱۶۳- خواندن قنوت در وتر، گاه به گاه مشروع است.

۱۶۴- محل این قنوت بر خلاف قنوت نازل، پیش از رکوع است.

۱۶۵- در این قنوت (قنوت وتر) این دعا را می‌خواند: **اللَّهُمَّ اهْدِنِي فِيمَنْ هَدَيْتَ، وَعَافِنِي فِيمَنْ عَافَيْتَ، وَتَوَلَّنِي فِيمَنْ تَوَلَّيْتَ، وَبَارِكْ لِي فِيمَا أَعْطَيْتَ، وَقِنِي شَرَّ مَا قَضَيْتَ، فَإِنَّكَ تَقْضِي وَلَا يُقْضَىٰ عَلَيْكَ، إِنَّهُ لَا يَدُلُّ مَنْ وَالَيْتَ وَلَا يَعِزُّ مَنْ عَادَيْتَ، تَبَارَكَ رَبَّنَا وَتَعَالَيْتَ.**

۱۶۶- رسول الله ﷺ این دعا را به اصحابش - رضی الله عنهم - آموزش داد، پس نباید چیزی بر آن افزود، مگر درود و صلوات بر پیامبر ﷺ که بخاطر ثابت بودنش از اصحاب جایز است.

۱۶۷- آنگاه چنانکه پیش‌تر بیان شد، به رکوع می‌رود و سپس دو سجده می‌کند.

تشهد پایانی و نشستن به صورت تَوَرُّك:

۱۶۸- سپس برای تشهد پایانی می‌نشیند.

۱۶۹- و مانند تشهد پیشین عمل می‌کند.

۱۷۰- با این تفاوت که به صورت تورک می‌نشیند، به این کیفیت که سرین چپش را بر زمین گذاشته، و هر دو قدمش را از یک سمت بیرون بیاورد، و پای چپ را زیر ساق پای راستش قرار دهد.

۱۷۱- و پای راستش را راست نگه می‌دارد.

۱۷۲- گاه فرش کردن آن نیز جایز است.

۱۷۳- با دستش چپ، زانوی خود را می‌گیرد و بر آن تکیه می‌دهد.

و جوب درود فرستادن بر پیامبر ﷺ و پناه بردن به الله از چهار چیز:

۱۷۴- در این تشهد واجب است که بر پیامبر ﷺ درود بفرستد که در تشهد نخست برخی از صیغه‌های آن را بیان کردیم.

۱۷۵- و همینطور از چهار چیز به خداوند پناه برده و بگوید: **اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ.** فتنة المحيا: آنچه در زندگی دنیا در معرض انسان قرار می‌گیرد از جمله فریفته شدن به دنیا و شهوت‌های آن. فتنة الممات: فتنةی قبر و سوال دو فرشته. فتنةی مسیح دجال: آنچه به دست وی رخ می‌دهد از جمله کارهای خارق العاده‌ای که بسیاری از مردم فریفته‌ی آن می‌شوند و ادعای خدایی وی را باور می‌کنند.

دعای پیش از سلام:

۱۷۶- سپس برای خود هر دعایی را که دوست دارد و در کتاب و سنت وارد شده می‌خواند. دعاهای قرآن و سنت پاک و زیبا و بسیار است، اما اگر چیزی از آن را از حفظ نداشت هر دعایی را که برایش امکان داشت و به سود دین و دنیایش بود، می‌خواند.

۱۷۷- سپس بطرف راستش **السلام علیکم ورحمة الله** گوید، و آنقدر صورتش را بچرخاند تا اینکه سفیدی رخسارش دیده شود، و سلام از ارکان نماز است.

۱۷۸- و همچنین به دست راست خود تا جایی که سفیدی رخسار چپش دیده شود.

۱۷۹- امام سلام را با صدای بلند می‌گوید.

۱۸۰- سلام گفتن بر چند صورت است:

نخست اینکه به سمت راست خود بگوید: **السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته.** و به سمت چپ بگوید: **السلام علیکم ورحمة الله.**

دوم: مانند روش اول اما بدون **وبرکاته.**

سوم: **السلام علیکم ورحمة الله، به راست.** و **السلام علیکم، به چپ.**

چهارم: روبروی خود یک سلام می‌دهد، و در وقت سلام کمی به طرف راستش مایل می‌شود.

ای برادر مسلمان! این فرصت برایم پیدا شد تا روش نماز پیامبر ﷺ را مختصر نمایم. کوشش نمودم تا چگونگی نماز را برای شما نزدیک نمایم تا برای شما واضح و روشن گردیده و در ذهن شما مجسم گردد و بطوری که گویا نماز رسول الله ﷺ را در برابر چشمانت می‌بینی. بنابراین اگر چنانچه من نماز پیامبر ﷺ را توصیف نمودم، نماز بخوانی، امیدوارم خداوند از تو بپذیرد؛ زیرا در اینصورت به قول پیامبر ﷺ: **صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي** (همانطور نماز بگزارید که می‌بینید من نماز می‌گزارم) جامه‌ی عمل پوشیده‌ای.

سپس بعد از اینها بر شما لازم است که اهمیت حضور قلب، خشوع و فروتنی در نماز را فراموش نکنید؛ زیرا که حضور قلب و خشوع مقصود بزرگ و اصلی ایستادن بنده در جلوی پروردگارش می‌باشد، و هر اندازه که با خشوع و فروتنی بیشتر نماز بخوانی، و نمازت به چگونگی و کیفیت نماز رسول الله ﷺ نزدیکتر باشد، از آن نتیجه و ثمره‌ای که پروردگارمان به آن اشاره نموده: **إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْذِرُكَ عَنِ الْمَغْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ** [عنکبوت: 45] (همانا نماز از کار زشت و ناپسند باز می‌دارد) بیشتر برخوردار خواهی شد.

و در پایان از خداوند بزرگ مسألت دارم که نمازها و بقیه‌ی اعمالمان را بپذیرد، و ثواب و پاداش آنها را برای روزی که ملاقاتش می‌کنیم، ذخیره نماید. **يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ (۸۸) إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ** [الشعراء: 88-89] (روزی که مال و فرزند سودی نمی‌رساند مگر برای کسی که قلبی سالم به پیشگاه الله آورد).

والحمد لله رب العالمين